У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 Тел з Ню Йорку: — BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 184. П'ЯТНИЦЯ, 9-го ЖОВТНЯ 1970 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 9, 1970 No. 184. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 8 жовтня 1970

В АМЕРИЦІ

КОНҐРЕСОВІ ПРОВІДНИКИ ОБОХ ПАРТІЙ ПРИЙШЛИ ДО РІШЕННЯ, що Конґрес не зможе за останні три тижні праці в 1970 р. полагодити всіх справ і рішили розпочати передвиборчу кампанію. Конґрес не буде мати засідань від 14 жовтня до 16 листопада. Після цієї перерви Конґрес буде розглядати такі дуже важливі точки законодавства, як обмеження закордонної торгівлі, реформа соціяльного забезпечення, ревізія виборчої системи та авторизація розбудови суперсонічного летунства.

ГУБЕРНАТОР РОКЕФЕЛЛЕР ПОПРОХАВ БІЛИЙ ДІМ, щоб віце-президент Спіро Еґню не втручався в передвиборчі справи стейту Ню Йорк. Як відомо, Еґню минулого тижня заатакував сенатора Ч. Ґуделла, республіканця, назвавши його „радикальним лібералом", а недавно підтримав, хоча й не називаючи імени, консервативного кандидата до Сенату Джеймса Баклі.

ЧЛЕНИ ГАЗЕТНОЇ ҐІЛЬДІЇ В НЮ ЙОРКУ ЗАСТРАЙКУВАЛИ, домагаючись від газети „Ню Йорк Пост" підвищення платні на 41% та інших бенефітів впродовж трьох наступних років. Та ліберальна газета — єдина, що виходила в Ню Йорку по полудні — перестала появлятись. „Ню Йорк Таймс" і „Дейлі Ньюз" продовжують виходити, але їхні видавці також стурбовані можливістю страйку.

ПРЕЗИДЕНТ РИЧАРД НІКСОН ПРОМОВЛЯТИМЕ В ОН, на зборах Генеральної Асамблеї в Ню Йорку, 23-го жовтня, а наступного дня у Вашинґтоні в Білому Домі відбудеться обід з участю запрошених провідників делегацій до ОН.

СЕКРЕТАР ПРАЦІ ДЖ. ГАДЖСОН ТА ЙОГО СПІВРОБІТНИКИ подали до відома, що не буде страйку залізниць, який нещодавно загрожував країні. В середині наступного місяця будуть відновлені переговори із спілкою залізничників.

У СВІТІ

УЧАСТЬ БРИТАНІЇ В ЕВРОПЕЙСЬКІЙ ЕКОНОМІЧНІЙ СПІЛЬНОТІ ЗУСТРІЧАЄ щораз нові труднощі. В самій Британії все ще існують палкі прихильники і противники приступлення до тієї могутньої 6-тичленної західньоевропейської економічної організації і переговори в цій справі не вийшли поза підготовну стадію. Тепер ЗСА дали пізнати Британії й членам ЕЕСпільноти, що вони не погодяться на те, щоби втрати британської сільсько-господарської продукції внаслідку приступлення Британії до ЕЕСпільноти, мали покрити вони, ЗСА, зменшенням експорту американських хліборобських продуктів до Европи.

ЧЕСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК СТАНІСЛАВ НОЙМАН НАКЛАВ на себе руку, розчарувавшись в комунізмі та діяльності чеської компартії — повідомили віденські газети. Чеська преса повідомила в минулому місяці тільки коротко, що Нойман помер — не подавши ніяких ближчих даних про його смерть. Станіслав Нойман дістав був нагороду Клеменса Ґотвальда за свої поеми, втримані у комуністичному дусі.

ІЗРАЇЛЬ ПЛЯНУЄ ДОПОМОГТИ в організуванні й утримуванні нового арабського університету в місті Рамаллах в окупованій Ізраїлем колишній частині Йорданії, по західньому боці Йордану. Ізраїльський віце - прем'єр і міністер культури Іґаль Аллон перевів у цій справі наради з найвидатнішими арабськими діячами з тієї окупованої частини Йорданії. Він припускає, що вдасться зібрати на ту ціль міжнародний капітал.

У ПАРИЖІ СТРІНУЛИСЯ у вівторок 6 жовтня 21-річний князь Валії, наступник британського престолу Чарлз, із своїм 77-літнім вуйком князем Віндзором, який, як Едвард VIII зрікся в 1936 році британського престолу внаслідку конфлікту, який виринув між ним і тодішнім британським урядом з приводу його вінчання з американською розведеною пані Валлі Варфілд Сімпсон. Після Едварда VIII на престіл вступив його брат Юрій VI, батько Єлисавети II і дідо Чарлза. Це була перша зустріч колишнього і майбутнього володарів Британії — з ініціятиви молодого Чарлза.

МОРЯ НАС НЕ ПОДІЛЯТЬ

Здається, що ще недавно море було справді непроходиме і комунікація між континентами була майже привілеєм дипломатів і багатіїв. Сьогодні часи змінилися і океани перестали ділити людей, в цьому й українців, що їх лиха доля розпорошила по багатьох країнах світу. А відвідуючи Америку, наші брати з Европи завжди є мило баченими гостями в Головній Канцелярії УНСоюзу та у в-ві „Свобода". Такими милими нашими гостями були й троє молодих студентів, що приїхали з Европи як делеґати на Конґрес Центрального Союзу Українського Студентства в Монтреалі й опісля відвідали поодинокі табори й осередки СУМ в Канаді й Америці, завітавши минулого тижня і до УНС та „Свободи" в товаристві голови Головної Управи СУМА мґра Євгена Гановського. Під час відвідин у „Свободі" зроблено й цю фотознятку, на якій стоять (зліва): мґр Є. Гановський, адміністраторка „Свободи" п-і Люба Лапичак, генеральний секретар Центральної Управи СУМ, студент славістики на університеті Ґент у Бельгії Андрій Гайдамаха; референт зовнішніх зв'язків ЦУ СУМ Анна Ластовецька, яка закінчила студії біохемії та фізіології на університеті в Менчестері у Великій Британії і тепер плянує завершити їх докторатом на університеті МркҐілл у Монтреалі; редактор англомовного „Українського Тижневика" Зенон Снилик та референт зовнішніх зв'язків ЦЕСУС і студент славістики на університеті в Ґент у Бельгії Осип Рожка.

НІКСОН ПРОПОНУЄ ПЕРЕМИР'Я В ІНДО-КИТАЇ, МІЖНАРОДНУ КОНФЕРЕНЦІЮ І ЗВІЛЬНЕННЯ ПОЛОНЕНИХ

През. Ричард М. Ніксон

Вашинґтон. — Президент Ніксон виголосив у середу 7 жовтня ц. р. через радіотелевізію промову до народу, в якій пред'явив новий широкий плян замирення не тільки у В'єтнамі, але й на цілому просторі колишнього Індо-Китаю. Він запропонував проголошення однаково у В'єтнамі, як Ляосі й Камбоджі воєнного перемир'я, яке охопило б також бомбардування летунством і терористичні акти, з залишенням всіх військ на позиціях, на яких вони тепер знаходяться. Те перемир'я було б під міжнародною контролею, але сам Ніксон признав, що перевести її було б дуже трудно,як і зберегти таке перемир'я трудно у війні, в якій нема фронтів. Але — заявив він „незвичайна війна вимагає незвичайних засобів до замирення" і Америка готова припинити власні воєнні дії. Далі, Ніксон заявив, що хоча Паризька конференція про В'єтнам залишається надалі найпершим тереном шукання миру, проте він пропонує скликання міжнародної конференції для всіх складових частин Індо-Китаю. Президент нічого не сказав про склад такої конференції, але можна здогадуватися, що мав на увазі ті держави, які були приявні на Женевських конференціях з 1954 і 1962 років, бо постанови тих конференцій мали б, за суґестією Ніксона, становити базу переговорів. Далі, Ніксон заявив готовість устійнити з комуністичною стороною час і плян відкликання з В'єтнаму всіх без вийнятку американських збройних сил, як складову частину політичного замирення. Він пригадав, що дотепер відкликав уже з Південного В'єтнаму 165.000 війська і що весною найближчого року та цифра дійде до 260.000 отже це буде зменшення американських військ наполовину в порівнянні із станом, коли він, Ніксон, перейняв урядування. Президент підкреслив бажання осягнути політичну розв'язку проблеми і заявив готовість бути „гнучким" у переговорах на цю тему, але рішуче відкинув комуністичне становище, за яким комуністи не тільки диктують, які особи повинні бути чи не бути в уряді Південного В'єтнаму, але й на справді змагають до розв'язання всіх некомуністичних організацій із залишенням собі вільної руки до захоплення повноти влади. Президент заявив, що недискусійним залишається право південно-в'єтнамського народу вирішити самому свою долю. Врешті Президент запропонував звільнення всіх воєнних полонених без ніяких застережень всіма, що мають таких військових полонених чи інших схоплених людей. Президент передбачує довгі і трудні переговори, але, мовляв, завжди легше вести війну, як знайти справедливий мир. Він коротко згадав про свою недавню подорож до 5-ох країн Европи і, призвавши, що не всі лідери, з якими стрічався, погоджуються з усією американською політикою звернув увагу, що всі вони визнають, що Америка не загрожує волі ніякої країни у світі.

Уряд Канади відкинув вимоги квебецьких сепаратистів

Монтреаль, Канада. — Уряд Канади відкинув поставлені керівниками підпільної організації квебецьких сепаратистів „Фронт за визволення Квебеку" вимоги звільнити за викупом в сумі 500 000 долярів золотом і в заміну за звільнення двадцять і трьох політичних в'язнів, учасників сепаратистичного руху, викраденого ними в понеділок 5 жовтня ц.р. британського старшого консулярного службовця Джеймса Ричарда Кросса. Канадійський державний секретар для закордонних справ Мічелл Шарп заявив, що ці вимоги не будуть виконані, хоч і уряд не виключає можливости комунікації з викрадачами в справі звільнення Кросса. Підтримав цю заяву Шарпа також прем'єр Канади П'єр Е. Трудо, стверджуючи, що уряд Канади не може толерувати спроб якоїсь меншестевої групи накинути свої вимоги більшості шляхом насилля. Зобов'язання уряду у відношенні до суспільства більші — за словами Трудо — як у відношенні до життя однієї людини. Керівники сепаратистів, сподіваючись мабуть, що уряд Канади піде в деякій мірі на їхні вимоги, продовжили на 24 години, до полудня в четвер 7 жовтня вимаганий ними речинець звільнення політичних в'язнів і складення викупу за Кросса. В політичних колах Канади думають, що квебецькі сепаратисти не будуть обстоювати надто рішуче своїх вимог і що вони цим викраденням і вимогами хочуть здобути собі тільки більше популярности.

Українсько-Американський Осередок у Дітройті відзначає 40-річчя

Дітройт. (В. П.). — Місцевий Українсько - Американський Осередок сягає своєю історією початку сторіччя. Він, спершу як товариство, відігравав важливу ролю у суспільно-громадському житті Дітройту, зокрема в його східній частині. Він дав почин до зорганізування інших суспільно-громадських установ, між ними у 1911 році нинішньому 146-му Відділові УНСоюзу. На протязі своєї історії переходив різні фази розвитку та невдач. 40 років тому почато будову власного, на той час репрезентативного дому, що й досі служить громаді, де побіч різних зборів та нарад відбуваються нерідко загально - громадські святкування. Тепер у ньому знаходять своє приміщення цілий ряд установ: Метрополітальний Відділ УККА, Пласт, Т-во „Самопоміч", Культурно - громадський Клюб, Т-во „Рідна Школа", Жіноче Т-во „Просвіта", Малярська студія і УНС 146 Відділ. З його приміщення користають: Хор „Трембіта", Т-во Інженерів, Союз Українок Америки, Т-во Укр. Ґрадуантів, Українська Студентська Громада й інші. В ньому також відбувається вистава образів відомих наших мистців-малярів із 3-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Наступник Нассера заповідає продовжування його політики

Каїро. — 360-тичленне Національне зібрання обрало в минулу середу 7 жовтня ц. р. урядуючого віце-президента Анвара Садата на Єгипетського президента, але той вибір мусить бути затверджений у плебісциті, який відбудеться 15-го цього місяця. Припускають, що всі голосуватимуть за ту кандидатуру. Анвар Садат, прийнявши вибір, виголосив 20-тихвилинну промову, в якій заявив, що буде продовжувати політику померлого президента Гамаля Абделя Нассера, при чому окреслив її найважливіші цілі: змагання до пан-арабської єдности, визволення втрачених в останній війні проти Ізраїлю земель, продовжування політики невтральности, поширення і поглиблення соціяльних реформ в Єгипті. Анвар Садат підкреслив, що він не піде на ніякі територіяльні компроміси з Ізраїлем та що Ізраїль мусить звернути не тільки єгипетський Синайський півострів та смугу Гази, але й колишній йорданський східній Єрусалим та правий беріг Йордану, як також сирійську верховину Ґоляна. Анвар Садат дякував Совєтам й іншим комуністичним країнам за допомогу, яку вони дають Єгиптові зброєю і доставами, але додав, що прийняття тієї допомоги не перечить єгипетській політиці невтральности в міжнародних конфліктах. „Мусимо мати сильні збройні сили — заявив Садат — щоб забезпечити ними мир, базований на справедливості, або здобути той мир". За ворогів Єгипту він визнав Ізраїль, міжнародний сіонізм і міжнародний імперіялізм", але назагал його промова була спокійна, без лайок і без відгрожування, що араби повинні зіштовхнути Ізраїль до моря.

Президентом Болівії став лівий генерал — Хуан Хозе Торрес, колишній керівник операції проти Че Ґевари

Ля Паз. — В Болівії прийшов до влади після чотирьох днів боротьби між правими й лівими елементами у військовій верхівці генерал Хуан Хозе Торрес, донедавний шеф штабу збройних сил Болівії, усунутий з цього становища президентом Овандо в липні цього року. Підтримуваний лівими елементами з-поміж військовиків, студентів, робітників і селян, генерал Торрес проголосив себе в середу 7 жовтня президентом Болівії і примусив членів військової хунти, яка перейняла була владу в Болівії у вівторок, після резиґнації президента Овандо, до капітуляції. Провідник державного перевороту проти Овандо консервативний генерал Роджеліо Міранда схоронився до однієї із чужоземних амбасад. Скористали з права азилю в чужих амбасадах — після зустрічі з Торресом в його гол. кватирі також два члени військової хунти генерал Ефраїм Ґвачалля та віце-адмірал Альберто Альбарасін. Третій із членів хунти ген. летунських збройних сил Фернандо Сатторі перейшов на бік ген. Торреса, не зважаючи на те, що більшість офіцерів летунства заявилася за ген. Мірандою. Після перейняття влади ген. Торресом ліві студенти, робітники почали демолювати в столиці Болівії мешкання і доми правих політиків і військовиків й окупували редакції і друкарні трьох провідних болівійських газет, проголошуючи, що від тепер вони будуть переорганізовані в кооперативні підприємства для „оборони народних аспірацій". В місті Кочабамба прихильники Торреса здемолювали також приміщення Інформаційної Служби ЗСА. Ген. Торрес був колись із найближчих прибічників президента Овандо Перебуваючи на становищі шефа генерального штабу болівійських збройних сил ген. Торрес був три роки тому керівником операцій проти очолюваних кубинським комуністом Че Ґеварою болівійських повстанців. Закінчилися ці операції вбиттям Че Ґевари. Звільнений із становища шефа штабу ген. Торрес почав виявляти ліві симпатії і зв'язався з лівими елементами в Болівії.

Осіння зустріч лікарів і виставка малярських праць Ю. Солов'я відбудеться з кінцем тижня на Союзівці

Союзівка, Кергонксон, Н.Й. — В суботу і в неділю — 9 і 10 жовтня ц.р., буде відбуватися на цій оселі УНСоюзу в Кетскильських горах традиційна вже щорічна зустріч українських лікарів і їхніх родин. Влаштовує зустріч Нюйоркський Відділ Українського Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА). Передбачена багата мистецька програма, як також імпрези для дітей і молоді. В рямцях зустрічі у великій залі Веселки буде влаштована продовж обох днів виставка малярських праць і рисунків відомого українського маляра і мистецького критика Юрія Солов'я. Між п'ятьдесятьма ґвашами, рисунками, акварелями і оліями великого формату, будуть виставлені проєкти трьох циліндрових образів з загальною назвою „Розп'яття для мільйонів". Ці три циліндрові образи — на теми: „Падучі янголи", „Розп'яття" і „Страшний суд" — задумані в скалі 20 стіп висоти і 40 стіп в діяметрі, будуть виконані т. зв. мішаною технікою („плексіґлес", дерево, полотно, срібні штаби, залізо, скрафітто тощо); над архітектурною розв'язкою цього проєкту працює архітект Радослав Жук.

ПІДГОТОВЛЯЮТЬ З'ЇЗД БЕРЕЖАНЦІВ

Ню Йорк. — З нагоди виходу з друку великого збірника „Бережанська Земля". Комітет Бережанщини під керівництвом голови Евстахія Манацького вирішив відбути З'їзд колишніх мешканців Бережанської Землі. З'їзд відбудеться у суботу 24 жовтня, у великій залі Українського Народного Дому, за загальним пляном: вранішнє Богослуження в св. Юрі, потім ділова частина, увечорі — бенкет і забава. Заступником голови Комітету Бережанців є Михайло Клецор, секретар, скарбником Іван Гірняк.

Шість хорів візьме участь у величавому фестивалі пісні і танку під час святкувань 30-річчя УККА у Філядельфії

Філядельфія. — Як відомо, крайове відзначення 30-річчя Українського Конґресового Комітету Америки відбудеться в цьому „місті братньої любови" в днях 24 і 25-го жовтня. У програмі цих святкувань запляновано три головні імпрези: День українського спортовця від години 10:30 рано до 3-ої по полудні в суботу, 24 жовтня, великий Фестиваль української пісні і танку тієї ж суботи о год. 5:30 вечора в Тавн Гол при 150 Норт Брод вулиці та Ювілейний бенкет в неділю, 25-го жовтня, о год. 6-ій вечора в балевій залі готелю Бенджамін Франклін. У Фестивалі пісні і танку візьме участь шість хорів: „Думка", ім. Митрополита А. Шептицького і „Жайворонки" з Ню Йорку, хор церкви св. Івана Хрестителя з Нюарку, хор „Боян" з Елизабету і Перт Амбою та чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії. Хорами диригують проф. Ол. Берник, п. М. Ничай, інж. Р. Степаняк, маестро М. Добош, проф. Р. Левицький та п. М. Длябога, а збірним хором диригуватиме гість з Відня, композитор проф. Андрій Гнатишин, який в понеділок 5-го жовтня вже прибув на відвідини в ЗСА. Крім хорів, виступлять солістами оперові співаки: сопрано Марта Кокольська-Мусійчук та мґр. Осип Стецура. У збірному хорі співатиме понад три з половиною сотні співаків. Організатори святкувань впевнені, що цей Фестиваль буде гідним наступником величавого „Свята української пісні", яке відбулося з нагоди створення Українського Конґресового Комітету Америки у Вашинґтоні 30 років тому та яке зорганізував незабутній Олександер Кошиць.

Голови Організацій Визвольного Фронту в ЗСА відбули нараду

Ню Йорк (В.Л.). — У п'ятницю, 2-го жовтня ц.р., голови Організацій Українського Визвольного Фронту в ЗСА на своїй черговій нараді обговорили плян праці ОВФ на кінцеві місяці цього року і на наступний 1971-ий рік. Учасники наради висловлювали думку, що ОВФ в своїй праці серед українських громад мають використовувати матеріяли про національний спротив і боротьбу в Україні проти московської колоніяльної політики на всіх відтинках національного життя.

Нарада схвалила рекомендувати Відділам, Осередкам, Станицям улаштовувати доповіді, дискусійні вечори, панелі і вечірки і на них висвітлювати події в Україні і в імперії СССР взагалі. Заохочувати і просити самостійницькі сили української спільноти в ЗСА до творчої праці і підтримки невгнутих людей України в їхній боротьбі за державну волю і людську свободу.

В кінці жовтня, а саме в суботу 24-го, коли буде урочисте відзначення Об'єднаних Націй, в якому візьмуть участь голови держав, Відділи, Осередки і Станиці ОВФ на теренах округ Ню Йорку, Ню Джерзі, Коннектикат і ін. разом з ПАБНА і Об'єднаним Комітетом міста Ню Йорку влаштують протестаційну маніфестацію проти колоніяльного стану в Україні і в усіх поневолених націях. На цю демонстрацію треба просити всі українські організації підтримати ініціятиву ОВФ, закликати всіх українців до участи в демонстрації.

В лютому 1971 р. припадає сторіччя народження полум'яної поетеси Лесі Українки. Розважаючи над відзначенням річниці, учасники наради застановлялись також над імперським задумом, пов'язаним з ювілеєм Лесі Українки і створенням всесоюзним комітетом у Москві під головуванням московського письменника Тихонова. Нарада схвалила

(Закінчення на стор. 3-ій)

Відділи УНС Балтимору звертають окрему увагу на молодь

Під час нарад Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Балтіморі. У першому ряді стоять (зліва): п. Притула, пані Іванюк, дир П. Пуцило, пані Притула, пані Малко та п. Пісецький. У другому ряді (зліва): п. Малко, п. Хома, п. Зинюк, д-р Ясінський та п. Хай. Немає на фотознімці д-ра Гелети, який зняв це фото.

Балтимор. — Практичне застосування актуального клича УНСоюзу „Лицем до молоді" в союзовій праці, зокрема в організаційній активності, було головною темою нарад Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, що відбулися тут минулої неділі, 4-го жовтня, в домівці „Самопомочі". В нарадах взяли участь урядовці і представники чотирьох місцевих Відділів. Збори відкрив і ними проводив голова Округи Еміліян Притула, вітаючи на вступі приявних та, зокрема, представника Головного Екзекутивного Комітету УНС, головного касира дир. Петра Пуцила. Після формальностей і звітів, дир П. Пуцило поінформував приявних про перебіг і вислід недавньої 27-ої Конвенції УНС та про її важливіші рішення для добра УНСоюзу і громади. Дальші свої завваги доповідач присвятив власне справам молоді та її охоплення організаційними рямками і активністю УНСоюзу, що опісля і було темою дебат та запитів і відповідей. Розмови продовжувались під час спільної перекуски, яку приготовили приявні на нарадах пані.

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Для перемоги правди

Навряд чи є який другий великий і культурний нарід у світі, який би так довго і так багато разів в історії переживав усю трагедію кляcичної істини: горе переможеним! Усього того горя, що його зазнав переможений, хоч і не покорений український нарід від часу трагічної битви під Полтавою в 1709-му році, не списати, як кажуть, і на воловій шкірі. Окупанти та поневолювачі змінювалися, але всі вони і завжди мали ту саму мету: загладу українського народу. Від валуєвського „не било, нет і бить не может", через зорганізований голод та масові розстріли й вивози до сьогоднішнього „злиття націй" всі ці народовбивчі заходи в Україні проходили і проходять під заслоною і — для ворогів — охороною неправди, перекручування та заперечування історичних фактів, оклевечування та замилювання очей світові. Усе це приходиться ворогові досить легко, бож поневолений нарід не має змоги дати цьому походові фальшу відповідну відсіч.

І в цьому величезне, найбільше завдання тих українців, що на волі. Цю істину пізнали і поставили на чолі своєї активности вже наші піонери в Америці, а продовжували її всі дальші ґенерації.

Окреме місце в цих зусиллях українців в Америці займає Український Народний Союз. Від публікації перших брошурок англійською мовою на початку нашого сторіччя аж до започаткування в 30-их роках, в „добі д-ра Мишуги", публікації англомовних книжок з української історії, літератури і культури, завершеної опублікуванням у видавництві університету в Торонті і коштом понад чверть мільйона долярів двох томів монументальної Англомовної Енциклопедії Українознавства, все це має ту саму мету: розвіяти мрякобісся ворожої лжеісторії і лженауки, щоб світ побачив істину, щоб пізнав справжню Україну та справжню її історію і культуру.

Це своє завдання УНСоюз продовжує. Ще друкується другий том Енциклопедії, а в міжчасі вже п'ятий раз перевидано „Історію України" Михайла Грушевського і робиться заходи для чергового її перевіреного й доповненого видання. Усе це для перемоги Української Правди, і для цього сьогодні працює вже величезний, можна б сказати, спонтанний апарат науковців і установ, вже не тільки українців, але й американців та канадійців. Ще завчасно говорити, але цілком нову добу в цих зусиллях може започаткувати встановлення українських студій в Гарварді, моттом якого є: ВЕРІТАС — ПРАВДА.

Раніше чи пізніше, правда мусить перемогти. До перемоги щораз швидше зближається й Українська Правда.

Почування і дійсність муринів

Відродження муринської спільноти в Америці проявилося не тільки їх посиленою боротьбою за повне зрівняння в громадянських права із білими, але й нав'язуванням до традицій предків. Почала народжуватися гордість зі свого походження з чорного континенту Африки. Відсіль щораз голосніші вимоги студентів - муринів, щоб в американських високих школах уведено виклади африканської культури, — відсіль мода на зачіски „африканського стилю". Але цей у принципі позитивний відрух зайшов так далеко, що дехто з американських муринів почав проповідувати конечність утотожнювання себе з африканськими автохтонами, як „афро-амерікен".

Видатний діяч американських муринів, синдикований колюмніст Рой Вілкінс перестерігає своїх расових побратимів, щоб вони не плекали таких ілюзій і не плутали свого расового сантименту з дійсністю. Дійсність же така, що американські мурини є американцями, а в Африці живуть африканці. Заклики до братерської єдности всіх чорних людей — це, твердить названий муринський діяч — покищо нездійсненна мрія, бо в Африці існує все ще гін не до єдности, а до племінної різнородности, що проявляється в кривавих міжплемінних зударах. Американські мурини, які приїздять до Африки, щоб віднаходити там своїх „братів", розчаровані, бо в очах африканців — ті мурини є американцями.

Інший видатний американський мурин, також синдикований колюмніст, колишній амбасадор ЗСА у Фінляндії, Карл Рован, майже одночасно різким тоном повчає „НИ Таймс", щоб „білі ліберали" не причеплювали латки „дядька Тома" кожному муринові, який грає поважну ролю і здобуває собі вплив між білими.

Рух муринів за збереження своєї расової особовости напевно конструктивний. Але його не можна рівняти з рухом за збереження національної особовости окремих національних білих громад в ЗСА, які куди ближче й тісніше кровно, культурно і політичними ідеалами пов'язані з своїми народами в Европі, відкіля добровільно прибули сюди самі вони, їхні батьки або діди.

І. Вовчук

ЗАПЛУТАЛИСЬ У ВЛАСНОМУ ПЛЕТИВІ

(1)

В совєтській імперії готуються до зустрічі чергового, 24-го з'їзду партії. Передз'їздова температура підвищується. В усіх галузях життя країни, за завданнями з імперського штабу, іде змагання за виконання промислово - господарських, соціяльно - культурних, літературних і всяких інших зобов'язань. Ростуть показники недовиконаних плянів, звичайно в статистиці. Передз'їздова машина імперської партії крутиться.

КПСС, яка всім керує, все унапрямлює, організує і контролює, поставила, як пише „Правда" з 27 вересня ц. р., „найважливіше завдання — підвищити ролю партійної контролі при КПСС". Передова повчає, як і що мають робити на всіх щаблях партійної драбини, щоб змусити „найсуворіше виконувати соціялістичні закони, партійну і державну дисципліну, вести боротьбу з безгосподарністю, закостенілістю і бюрократизмом та порушенням партійної моралі". Якось дивно те читати, бож усім життям, зверху до низу, керує там партійне дворянство різних титулів і ранґ. Вгорі вельможі, посередині бюрократи - апаратчики, внизу функціонери. Щось виглядає недобре в партійній оліґархічній піраміді, коли так взялися за посилення і усправнення партійної контролі.

Від січневого пленуму ЦК КПСС почавши, преса б'є на сполох про господарсько - економічні неполадки, вказуючи на науково - технічне відставання у промисловості, про нехіть керівників її застосовувати нові технічні винаходи, безгосподарність та неповне використання місцевих ресурсів.

Про сільське господарство нема що й говорити. Там усі надії покладено на посилене оснащення господарств комплексною і всякою машинерією, як то приобіцяно на липневому пленумі імперської партії. Але, як подала „Правда" в передовій з дня 24 вересня, „не дивлячись на поповнення машинами, денний виробіток мало підвищується, а то й зменшується. В деяких місцевостях, читаємо в цій передовій, допускають безпідставне списування-вибраковування техніки". Як приклад, наведено радгосп „Перемога", на Ворошиловградщині, де „тільки за минулий рік списали майже половину комбайнів і культиваторів".

Щоб запобігти лихові, ЦК КПСС і уряд місяців зо два тому видали закон „Про заходи поліпшення використовування техніки в сільському господарстві". Назва закону сама говорить про те, що з технікою і господарями її (люди партії) щось не гаразд, коли в Кремлі змушені видавати закона, в якому вказують, коли можна списувати якусь сільськогосподарську машину.

А законів в імперії так багато, що партійна бюрократія, з міністрів почавши і на завгоспові чи рахівникові скінчивши, не знає, кого слухати і чиї накази виконувати. „Господарник, — пише „Літературна Газета" з 29 липня 1970 р., — як той верхівець на роздоріжжі: праворуч піде — діло не зробить (пляну не виконає), ліворуч піде — закон порушить". У більшості випадків, звичайно, господарники, щоб утриматись на становищі, ідуть наліво і стають порушниками закону.

„У своїй діяльності (господарник) щодня і щогодини зустрічається з сотнями і тисячами інструкцій, положень, правил, наказів, розпоряджень, — усі вони вказують, як він має жити", — пише Л. Г. А щоб жити, директори ж і інша знать звикли жити широко, треба „діло робити" і порушувати закони. „Я стаю законопорушником щодня, — скаржиться директор текстильної фабрики. — Ремонтуючи старий будинок, ми замість трьох гнилих стін з обаполів поставили міцні стінні плити. Вийшло втроє дешевше. Але виявилось, що ще з часів царя Гороха діє інструкція, за якою 30% старих стін не вільно чіпати. Бо інакше буде не ремонт, а нове будівництво". Директор, що переступив закон, виправдуючись, пояснює: „Яка різниця? Так же дешевше і краще!" А йому відповідають (контролери партії — І. В.): „Що ж що ліпше! За те незаконно".

***

Про вичислювальні машини часто пишеться в пресі імперії. Фахівці доводять, яка то користь від них, плянують полегшити і поліпшити керівництво промисловістю, коли в економічних районах будуть оброблятись електронно - вичислювальними машинами (яких там дуже мало — І. В.) для виробництва. На папері виходить добре. А в практиці?

В швальному комбінаті за ініціятивою директора встановлено електронно - обчислювальну машину. Це дало змогу заощадити 20.000 метрів матеріялу, вартість якого становила 60.000 рублів (гуртова ціна 1 метра — недешева). Витрати на машину і оператора виправдались швидко. Але наглядачі закону заявили: „То не важно, що виправдалися витрати. Але закон не дозволяє тримати оператора машини в цеху, можна тільки в обчислювальному центрі". Директор став порушником закону.

На кожному кроці господарник (член партії — середньої ранги) — заходить в конфлікт з законом. Де ж тоді візьметься ініціятива? Кому охота ризикувати, а ініціятива в більшості зв'язана з ризиком.

„Літературна Газета" пише: „Юридична комісія при Раді Міністрів СССР підрахувала, що тільки центральні органи прийняли десятки тисяч актів нормативного характеру. Сюди не включені акти республіканські, відомств і місцеві. Розуміється, при такій колосальній кількості нормативного матеріялу його швидко і повно „освовчаснити" надзвичайно важко. Для цього потрібна величезна праця".

(Закінчення буде)

ПАРТРЕЖИМНЕ МРЯКОБІССЯ В МУЗЕЇ ЕТНОГРАФІЇ

Існує у Львові єдиний на всю територію Української РСР, якщо не враховувати Музею Українського Декоративного Мистецтва в Києві, Український Державний Музей Етнографії та Художнього Промислу, названий так 1951 року після його „переорганізації" на базі двох відомих колишніх львівських музеїв — Етнографічного Музею НТШ та міського Музею Мистецької Промисловости. Перший із них, Музей Етнографії НТШ, створений 1895 року, мав би відзначати в цьому році своє 75-річчя. За своїми збірками, нинішній Державний Музей Етнографії один із найбагатших музеїв в УССР: в 1963 році нараховував він понад 70 000 експонатів.

В існуючому тепер, переорганізованому і вичищеному з непотрібних для режиму й партії експонатів, встановлено з 1951 року урядове керівництво в складі здебільшого мало компетентних і малоосвічених, далеких до науки осіб. Єдиним критерієм їх підбору була партійна приналежність і заслуги. Зміцнилося засилля партійного керівництва особливо ж із 1963 року, коли музей підпорядковано Міністерству культури УССР.

Фактичним і формальним керівником, чи пак директором музею є Юрій Григорович Гошко, за фахом столяр, з якого зробили дослідника історії комуністичного руху в західніх областях України і згодом навіть етнографа. Народжений 1917 року на Яворівщині, він в молодих роках почав виявляти прокомуністичні симпатії і зараховує себе тепер до „старих членів" Комуністичної Партії Західньої України, хоч в час розв'язання цієї партії Комінтерном за націоналістичні ухили в 1938 році йому було всього двадцять один рік.

Після окупації західньоукраїнських земель совєтськими арміями Юрій Гошко став зразу ж на послуги большевицького режиму. Початково працював на якихось постах в партійному апараті, а потім переключено його на „наукову" роботу, хоч і не має він для цього ніяких, здається, студій і кваліфікацій. Разом з відомим партійним чиновником, явним пропаґатором „злиття націй" Валентином Маланчуком, колишнім першим секретарем Львівського обкому і тепер заступником... міністра вищої та спеціяльної освіти УССР, Ю. Гошко став упорядником збірника спогадів колишніх діячів комуністичного підпільного руху на ЗУЗ п. н. „За владу рад", що був виданий 1957 року. Нарік, в 1958 році він опублікував кілька спогадів про „видатних" діячів КПЗУ і того ж року захистив дисертацію на ступінь кандидата історичних наук, ясна річ російською мовою, п. н. „Восточная Галиция в начале XIX века" (По материалам Тернопольщины).

Призначений за такі „наукові" праці до керівництва Музею Етнографії та Художнього Промислу, Ю. Гошко був примушений „проявити" себе „науковими дослідженнями" і в ділянці етнографії. Разом із В. Замлинським він видав 1964 року збірник „Пісні та вірші революційного підпілля Західньої України" і в 1967 році тенденційну і підлляту пропаґандивним сосом „наукову працю" п. н. „Громадський побут робітників Західньої України". За свої заслуги для партії й партійної історії був призначений в другій половині 1950-их років відповідальним редактором, тобто партійним цензором серійного видання „Матеріяли з етнографії та мистецтвознавства".

Нічого спільного із справжньою наукою публікаційна й адміністраційна діяльність Юрія Гошка не мала й не має. Справжню наукову роботу й дослідження в музею проводили його старші співробітники, люди з науковим іменем, відомі із своїх праць та досліджень і, ясна річ, з критичним поглядом на діяльність поставленого над ними режимного наставника. Почуваючи свою нижчість у порівнянні з ними, Ю. Гошко почав останнім часом основну чистку в рядах співробітників Державного Музею Етнографії та Художнього Промислу, звільняючи старших і заслужених співробітників і приймаючи на їх місце або ж фаворизуючи малокваліфікованих, але з партійним стажем. Внаслідок цих його заходів було звільнення з праці п'ятьох старших співробітників — кандидатів історичних наук і докторантів, усе українців. Між ними був позбавлений праці також відомий етнограф та музиколог Роман Гарасимчук, автор виданої ще в 1930-их роках капітальної праці про гуцульські танки.

Водночас із цим Ю. Гошко задумав підвищити свій „науковий стаж": добитися титулу доктора історичних наук. Замовивши собі докторську працю у своїх прибічників (кажуть, що написав йому її Марія Мандибура, дослідник побуту тваринників карпатських полонини), Гошко поїхав захищати свою „докторську дисертацію" аж до білоруського Менська, бо в Києві, не зважаючи на протекцію акад. І. Білодіда, йому в цьому відмовили.

А тим часом в атмосфері витвореного Гошком і його прибічниками обскурантизму, чи пак по-українськи мрякобісся, затиску та іґнорації наукова і дослідницька робота в музеї занепадає. За браком фахових людей, етнографів і мистецтвознавців, пописуються своїми учнівськими роботами співробітники Ю. Гошка, усякі Фаїни Петрякови та інші, здебільшого не українського походження, „дослідники".

бмк

І. Світ

СЕРЦЕ КАНАДИ

Популярний американський місячник „Джеоґрефік Меґезін" у своєму жовтневому числі приносить цікаву статтю з багатьма ілюстраціями п. н. „Серце Канади — провінції прерій". Статтю написав заступник редактора цього журналу В. Ґаррет.

На початку В. Ґаррет розповідає про історію Канади та згадує, як один з перших піонерів, провідник британської дослідчої групи, оглядаючи в Західній Канаді величезні простори прерій, заявив з переконанням: „Пустеля, напівпустеля, тут ніколи не будуть жити колонізатори - селяни..."

Ці недалеко сучасного м. Калгарі території належали тоді знаменитій Компанії Гудзонської Затоки, що експлуатувала простори Канади від 1670 року, мавши спеціяльний чартер від короля Чарлза II. Її основоположниками були принц Руперт та 17 видатних людей з Лондону.

Компанія Гудзонської Затоки дістала право будувати оборонні форти, вести торгівлю, встановлювати свої закони та порядки. Майже протягом ста років її діяльність була необмежена, аж доки парлямент не заходився відібрати її чартер. Тим часом виник конфлікт з Францією, що встигла забрати частину сучасної Канади. Війна скінчилася у 1713 році в користь Англії.

Діяльність цієї Компанії дуже подібна до діяльности Східньо - Індійської компанії, яка привела до завоювання Індії та створення з неї, замість сотох князівств, добре зорганізованої країни, що після сорок літ дістала повну незалежність.

Нас у цій статті цікавить те, що її автор згадує українців, даючи їм добру характеристику. У 1967 р. в цьому самому журналі була вміщена стаття, в якій цілком зігноровано українців. Ми тоді написали листа до редакції і дістали запевнення, що вона цю справу дослідить.

В. Ґаррет зробив велику подорож через провінції прерій: Манітобу, Саскачеван та Альберту. На стор. 452-453 подано мапу цих провінцій і географічний їх опис із зазначенням територій, населення та головних міст. Отже, серед населення Альберти, що становить півтора мільйона, є 8% українців, осіб британського походження — 46%, німецького — 14% і індіян — 2%. Саскачеван має населення 948 тисяч, з яких британців 40%, французів та іншого европейського походження 55% і індіян 3%. Провінція Манітоба має 979 тисяч населення, з якого 43% британців, 11% українців, 9% французів, 10% німців. Вінніпеґ має 534.000 мешканців.

На стор. 459 подано фотографії: запряг полярних собак з їх власником, що брав участь в перегонах в Манітобі при морозі понад 30 ступенів.

На стор. 463 автор пише: „Щоб захистити країну та змусити землю родити, треба було людей. Тоді друковано 20-ма мовами брошури, в яких закликалось еміґрантів їхати до Канади. Кожній родині обіцялось 160 акрів безплатної землі.

„У 1871 році, — пише В. Ґаррет, — перепис показав, що французи та британці є в Канаді головними етнічними групами, а українців у статистичних даних навіть не зазначено. Тепер українці творять в прерійних провінціях більшу групу, аніж французи".

„В Давфіні, на північний захід від Вінніпеґу, — пише він, — я відвідав Національний Український Фестиваль, їв їхні голубці, з великою приємністю слухав їх співи й придивлявся їхнім танцям. Перші українські еміґранти приїхали до Канади 79 років тому (це писалося в минулому році — І. С.). Тоді вони ще мешкали в землянках і їздили на волах. Це все минулося для їх внуків".

Волтер Бялобзіський, колишній директор Центру Українських Мистецтв, пояснив В. Ґарретові, що несподіваний вибух французького націоналізму в Канаді викликав ренесанс серед інших етнічних меншостей і пробудив у них великий інтерес до їх минулого. „Ми не стурбовані тим, що наші діти говорять англійською мовою, але ми хочемо, щоб вони пам'ятали також своє минуле. Ми не стидаємось праці своїх батьків, ми горді за них", — кажуть вони.

На стор. 467 вміщено фотографію, на якій бачимо українку, що розмальовує писанки. Підпис: „Шірлей Бучі вживає фарби, воску та вийняткової терпеливости, щоб розписувати великодні яйця так, як це робили її батьки в Давфіні". І далі: „Різні етнічні групи поселилися на канадійському середньому заході протягом XIX і XX століть. Зберігаючи свої традиції, вони створили барвисту етнічну мозаїку".

З опису цих трьох провінцій видко, що українці є там дуже помітним елементом, який має значний вплив на суспільне життя, але рівночасно видко наявність мішаних подруж.

За останні чотирнадцять років число членів Нешонал Джеоґрефік Сосайті, який видає цей місячник, зросло від двох мільйонів до семи. Це Товариство не тільки видає журнал та друкує мапи, але також друкує книжки, які можна набувати лише через його адміністрацію.

Серед останніх видань треба згадати книгу про Ренесанс з багатьма ілюстраціями. Не так давно була видана книга про Канаду. Цікаво, як там згадано українців сусідньої нам країни!

Галина Дуда

КРИЗА В ОСВІТІ

(2)

Яка ціль американської освітньої системи

Школи даної країни мають величезне значення для її безпеки і росту, бо вони не тільки віддзеркалюють культуру і вартості цієї країни, але й підсилюють та дають засоби для їх розвитку. Система шкільної освіти в Америці потрясена силами, які голосно висловлюються за поваження шкільництва і всього того, чим воно керується.

Драматичні маніфестації в університетах викликають у громадській свідомості питання, що відносяться до самої суті наших шкіл: яка є їхня ціль? хто зобов'язаний їх оплачувати? хто мусить вирішувати, що в них має викладатися?

Отже, в теперішньому часі особливо важливим є зрозуміти підстави американської освітньої системи.

Джерело сили

Батьки американського народу, які підписували Конституцію ЗСА, були освіченими ідеалістами. У своїх мріях вони вбачали суспільно-політичну систему, в якій кожному було б признано законну рівність і ніхто не міг би мати права на абсолютну контролю інших громадян. Противники цієї ідеї вважали її нісенітницею, бо, мовляв, завжди були володарі і підвладні.

Автори Конституції розуміли важливість освіти. Дивлячись на правлячу еліту Европи, вони бачили, як і ми бачимо сьогодні, що освіта — джерело сили.

Коли батьки американського народу пропонували загальну освіту, вони розуміли це як конечний засіб для досягнення рівности, гарантованої Конституцією. Освіту уважалось за шлях до свободи людини і її самозавершення. А для закріплення збірної свободи і демократії потрібно було громадян, які могли б управляти відповідально і задовільно.

Ця сама мета освіти, як її запропонували творці Республіки, виявляється у звіті комітету Президента в справі національних цілей: „Найвища мета ЗСА була встановлена давно, а саме охороняти права одиниці, забезпечувати її розвиток і побільшувати її можливості... Статус одиниці мусить залишатись нашою першою турботою. Всі наші інституції — політичні, суспільні і економічні — мусять забезпечувати гідність громадянина, сприяти максимальному розвиткові його здібностей, стимулювати його відповідальну дію і поширювати скалю та ефективність можливостей для вибору одиниці".

Застосування

Цей ідеал від часу його зачаття до сьогодні впроваджувалось в життя нерегулярно і непляново, дезорієнтуючи тим не тільки чужинців, але й американців. І тому вся система освіти в ЗСА є вислідом відповідей на потреби в міру того, як вони виникали.

Школи, на початку XVIII стол., в період хліборобського суспільства, мали своїм завданням навчити дітей читати Святе Письмо, писати і рахувати. Закони про обов'язкову освіту не були дотримувані через те, що діти були потрібні на господарствах.

Але, коли внаслідок індустріяльної революції багато малолітніх дітей пішло працювати до фабрик, закликано перевести в життя закони про обов'язкове навчання. Літні вакації були своєрідним компромісом для хліборобської родини, яка потребувала допомоги дітей.

Збільшення людности, розвиток техніки, вимоги освіти в пропорції до плачених податків, заохочення збоку федерального уряду — це були чинники, які сприяли заміні одноклясових шкіл на школи з кількома клясами. Також об'єднування кількох малих місцевих шкіл в більші школи збільшувало їх ресурси, давало їм кращий матеріял і кращу освіту. Встановлено шкільні округи і стейтові департаменти освіти, які устійнювали стандарти і правила в кожному стейті.

Теоретично публічні школи давали можливість навчання кожному, але навіть батьки американського народу не могли збагнути потреби освіти для двох великих груп населення — неґрів і жінок.

У 1863 р., в часі проголошення емансипації, серед неґрів було 90% неписьменних. А в деяких південних стейтах були навіть закони, які забороняли неґрам здобувати освіту. Обидві групи сьогодні активно поборюють залишки цієї дискримінації.

Контроля

Згідно із Конституцією, стейтовим урядам була дана контроля над освітою, але властива відповідальність за освіту лежить в рівновазі між федеральним, стейтовим і місцевими урядами. Наприклад, федеральний уряд впродовж історії встановлював напрямок освіти, скеровуючи фонди в ті чи інші ділянки. Коли з'явилась потреба розвинути хліборобство, федеральний уряд провів закон про творення відповідних коледжів. Сьогодні федеральними фондами наголошується в школах вивчення точних наук.

Традиція місцевої контролі є підставою системи окружних шкільних комітетів („борд ов едюкейшен"), що вибираються населенням. Суперінтендент окружного шкільного комітету займається його бюджетом і відповідає перед ним за освіту в даній окрузі.

Багато американців воліють міцнішу, централізовану освітню систему, над якою федеральний уряд мав би безпосередню контролю. Ця система включала б справний розподіл між школами найновіших інформацій, забезпечувала б рівну якість освіти в ЗСА і усувала подвійність в дослідних та адміністраційних працях.

Критикується систему податків на освіту. Хто мусить платити ці податки? Згідно з теперішньою системою платить землевласник. А проте, земля не є вже тепер мірою заможности, і багато людей воліють жити у винайманих помешканнях. Чи мусять вони бути звільненими від обов'язку платити за якісну освіту? Землевласники безперервно нарікають на несправедливість власництва, бездітна пара протиставиться бідою оточеній 14-членній родині, яка живе в помешканні. Пропонувалось фонди на школи відтягати з прибуткових податків, накладених на всіх.

Структура, вчителі

Сучасна структура шкіл в ЗСА віддзеркалює спадщину старого світу. Але ця структура була перероблювана, щоб задовольнити нові потреби. З обов'язковою освітою, яка вимагає, щоб діти ходили до школи до 16-го року життя, і вільною від оплат наукою до 12-ої кляси, шкільна структура складається в основному з початкової школи — 6 років навчання, нижчої середньої — 2 роки і середньої — 4 роки. Одною з експериментальних змін була „середня" середня школа, що охоплює 6-8 кляси.

(Далі буде).

Дитячий музичний садочок у Ню Йорку

Ню Йорк. — Від років піаністка і музичний педагог п-і Галина Мирошниченко-Кузьма провадить в залі ч.32 в Українському Народному Домі Український Музичний Садочок, що тепер знову розпочинає працю. До Садочку дітей привозять батьки, адже це переважно чотири-п'ятилітні маленькі громадяни. Минулого року Садочок відвідувало кругло 20 дітей, з них троє мали по 5 років, а решта переважно чотирилітні. Під проводом і наглядом п-і Галини Мирошниченко діти вивчають легенькі українські пісеньки, маршують, під фортепіянову та записану на стрічку дитячу музику, роблять ритмічні вправи; в розмовах-бесідах та слухаючи казок — розвивають свою мову, однак головний натиск у їх вихованні кладеться на музику та спів. Музичний Садочок щороку готує свою програму та виступає з власною імпрезою, в день Свята Матері. Як інформує керівниця Музичного Садочку, діти найбільше люблять вивчати музично-театральні сценки, пісні й танці, а в словнику таких маленьких „школяриків" вона чує не лише слова про звичайні домашні речі та гри, а й такі, як „астронавт", „летун", „шофер" тощо, і навіть „президент". П-і Галина Мирошниченко висловила прохання до поетів і композиторів, щоб вони працювали над піснями для малих дітей, піснями-інсценізаціями та піснями в супроводі драматизованої гри.

Палатна Комісія вимагає зредукувати бюджет оборони на два більйони долярів

Вашингтон. — Палатна Комісія Асиґнувань вирішила під час своєї сесії у вівторок 6 жовтня ц. р. зменшити оборонний бюджет ЗСА на два більйони долярів, значить до суми 66.6 більйона долярів. Прийняла це рішення комісія із ствердженням, що зредукований бюджет вистачальний для втримання потрібної мілітарної спроможности в поточному фіскальному році. Водночас із цим комісія асиґнувань попередила, що, якщо не буде стриму в атомових збросннях, треба буде видатно збільшити видатки в наступному фіскальному році, щоб таким чином дорівняти все більшій стратегічній могутності Совєтського Союзу. Справа бюджету оборони і запропонованої комісією асиґнувань редукції буде в четвер 8 жовтня ц. р. предметом розгляду цілої Палати Репрезентантів. Передбачають, що Палата схвалить рекомендації комісії. З другого боку майже певне, що в Сенаті розгорнеться боротьба за втримання запропонованої урядом висоти бюджету оборони, тобто суми 68.7 більйона долярів. Пропонуючи оборонний бюджет у такій висоті, представник уряду ,секретар оборони Лерд заявив, що бюджет зредукований уже до можливо найнижчого рівня і що будь-які дальші редукції можуть бути загрозливі для ефективности і спроможности оборонних засобів і заходів ЗСА.

„Щоб не пішло в забуття"

На заклик — „Щоб не пішло в забуття", що його з українській пресі проголосили друзі, колишні співробітники і студенти сл. п. проф д-ра Ярослава Пастернака, на фонд будови пам'ятника на його могилі прислали пожертви на кас. р-к 3261 в кредитівці „Будучність" у Торонті.: Учительський Збір і Комітет Батьків Курсів Українознавства ім. Ю. Липи в Торонті — 50 дол.; Т. Шимкович 25 дол.; по 10 дол.: М. Дідик,Іван Падик, Іван Мельник, Ольга Ворох, Дарія Винників і Побратимові. Поручникові УГА Ярославові — д-р Іван Рижий, львівський листопадівець 1918 р., кол. сан. пор. УГА і сан. шеф Львівської бриґади у Бершаді 1920 р. По 5 дол.: Роман Білинський, В. Сусла і Петро Калиняк.

Всі пожертви разом — дол. Дальші пожертви, як досі, просимо слати на адресу: „Будучність" -40 Батгурст стр. Торонто 133, Онт. Канада. Тимчасовий Комітет: дир В. Волицький, Євген Думин і мистець Мирон Левицький.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ГОСТИННИЙ ВИСТУП СПІВАЧКИ ВАЛЕНТИНИ ЖИЛИ-НАЛИВАЙКО

Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 2-го жовтня, в залі Літературно-Мистецького Клюбу відбувся гарний концерт солістки — колоратурного сопрано, п-і Валентини Жили-Наливайко, якій акомпаніював відомий музичний педагог і піяніст проф. О. Омельський. Молоду співачку представив від імени Управи ЛМКлюбу актор Степан Крижанівський. П-і Валентина Жила-Наливайко, яка середню освіту та потім вищу музичну освіту здобула в Америці, виконала в двох частинах арії й арієти з опер Лисенка, Россіні, Майбороди та пісні, або обробки народних пісень композитора А. Гнатишина, Г. Китастого й ін.

ВІЙСЬКОВИК ІЗ КАНАДИ ДЯКУЄ „ВЕСЕЛЦІ"

Джерзі Ситі. — У найновішому, вересневому числі дитячого журналу „Веселка", що його видає УНСоюз, надруковано листа кадета Канадійської Військової Академії М. Решітника з Монтреалю. Пересилаючи залеглість за 1970 р., юнак пише, що вже вступив до Військової Академії та висловлює надію, що „ми ще зустрінемося і „Веселка" служитиме моїм дітям так, як служила мені".

КУДИ ПОТРАПИЛИ СКАРБИ?

„Цінні знахідки виявили археологи під час розкопів античного поселення на скелястому мисі Казантинської затоки, поблизу Керчі", повідомляла „Культура і Життя" ч. 75/1970. Знайдено золотий перстень з рубіном і сережки, на рубіні — вирито зображення жінки з квіткою і світильником у руках; срібне зображення пантери, орнаментовані світильники, мозаїчне намисто — „справжні шедеври античного прикладного мистецтва". Не повідомлено лише, яка саме археологічна експедиція провадить розкопи і куди вона передає знахідки з поселень Босфорського царства, заснованого в 480 році до Народження Христа на берегах нинішньої Керченської протоки.

„КИЕВ" І „КИЇВ"

Газета „Культура і Життя" в числі з 20 вересня дезінформує й обманює своїх читачів, повідомивши, що „київський завод „Арсенал" підготував для серійного випуску фотоапарат „Київ-6 С". Поруч із довгою вісткою поміщено фотознімку, на якій видко новий фотоапарат і на ньому великий напис: „КИЕВ-6 С". Завод „Арсенал" у Києві, де колись комуністи підняли повстання, зліквідоване кошем під проводом сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри, — випускає в українській столиці вироби з російськими назвами.

Голови Організацій Визвольного Фронту в ЗСА відбули нараду

(Закінчення зі стор. 1-ої)

проголосити через свої клітини 1971-ий рік роком Лесі Українки, яка вогненним словом кликала націю не плакати чи просити, а боротись за державну волю.

В місяці травні 1971 р. ОВФ стейту Огайо, при співучасті західньої Пенсильванії і стейту Мічіґен, зорганізують національну маніфестацію біля пам'ятника Поетеси в Клівленді під гаслом: „Борись до кінця без пощади!" До кінця цього року ОВФ видадуть пам'ятну медалю чи відзнаку Лесі Українки і поштову листівку.

Протягом наступного року, в якому припадає 50-ліття відновлення УАПЦ (1921-1971), ОВФ, поруч з участю в акції за Помісну УКЦ і завершення її Патріярхатом, у своїй суспільно-політичній праці наголошуватимуть особливу важливість організації церковного життя православних українців на засадах УАПЦ, відновленої під проводом мученика Митрополита Василя Липківського. Він бо вчив, що нація є найдосконалішою клітиною, через яку можна найосновніше збагнути вчення Христа. Учасники наради вказували на підступні затії московської патріярхії з її „автокефальною" акцією на терені ЗСА.

Нарада схвалила відзначити 30-ту річницю Акту відновлення української державности, проголошеного 30 червня 1941 року, маніфестацією українських сил в боротьбі за Українську Державу. Рівнож рішено розпочати підготовчі праці до 40-річчя голодової облоги України, що її провела Москва в 1933 році, з тим, щоб до кінця 1972 року видати науково опрацьовану працю про імперіялістичну колоніяльну політику Москви, верхом якої був 1933 рк.

Обговоривши проблеми молоді, учасники наради вказували на позитивні сторони праці в літніх вишкільних таборах, намітили низку заходів для поліпшення праці з молоддю. Винесено також побажання відбути окрему нараду в справах молоді з участю молодших і старших і основно проаналізувати цю преважливу справу. (В. Левенець, секретар наради ОВФ).

Українсько-Американський Осередок...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

СА, Канади та Европи, тепер Темістокля Вирсти з Парижа.

Нова Управа Осередку під головуванням інж. Василя Колодчина змагає, щоб дім відповідав нинішним вимогам часу, щоб він дійсно став культурним осередком нашої громади. Відремонтовано та відмальовано залю та всі приміщення. І в цих же привітних залях відбудеться у неділю 18 жовтня 1970, 40-ліття його служінні громаді.

Відзначення матиме форму концерту-бенкету. Головну промову виголосить кол. голова міської ради Дітройту, Маруся Бек. У вокально-мистецькій частині програми виступить гостя з Франції ,солістка паризького радія, сопрано Уляна Чайківська-Вирста. Промовить Гриць Зазуля, пера Едварда Козака. Танцювальна Група Йоанни Драґінди-Кульчицької виконає ряд національних танків.

Українсько-Американський Осередок служив громаді впродовж 40 років і служитиме дальше. Це розуміють ширші громадські круги. Тим же є всякі сподівання, що заля цього Осередку при 2961 Карпентер буде виповнена вщерть, тими, що розуміють вагу та значення його для плекання та розвитку культурного життя в Дітройті.

В ДЕСЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Улюбленого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

св. п. о. Протопресвітера
ВАСИЛЯ ВАРВАРОВА

основоположника і б. настоятеля Української Православної Церкви св. Андрія у Вашингтоні, Д. К.

відбудеться

в неділю, 11 жовтня 1970 р.
о год. 12-ій вполудне

ПАНАХИДА
НА МОГИЛІ ПОКІЙНОГО
на Українському Православному Цвинтарі
в Савт Бавнд Брук, Н. Дж.

Просимо Всечесних Отців і Приятелів Покійника помолитися в цю неділю разом з нами за спокій Його Благородної Душі.

РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. професора УТГІ
інж. ОЛЕКСИ АНТИПОВА
складаємо по 10.00 долярів
на потреби УВАН і НТШ в ЗСА.
Іван РОЗГІН з Родиною

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що дня 7-го жовтня 1970 р. ненадійно відійшов від нас у Вічність на 74 році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО І БРАТ

бл. п.
Інж. ЛЮБОМИР САВОЙКА

б. сотник Січових Стрільців і Галицької Армії.

ПАНАХИДИ — в четвер і п'ятницю, 9-го і 10-го жовтня 1970 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Springfield Ave., Irvington, N.J.
ПОХОРОН в суботу, 10-го жовтня 1970 року о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на Український Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

дружина — ЛЮБОВ
донька — ОКСАНА МІЗЬ з чоловіком ВАСИЛЕМ
внуки — РОМАН і ХРИСТИНА
сестра — ІРЕНА ГАЙДУЧОК з Родиною
та ближча і дальша Рідня тут і в Україні

ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД ОДВУ

Клівленд, Огайо (С. П.). — В суботу й неділю, 3-го і 4-го жовтня 1970 р., тут відбувся — як уже коротко у „Свободі" інформовано — Тридцятий Ювілейний З'їзд Організації Державного Відродження України (ОДВУ), на якому підсумовано осяги й недоліки сорокарічного існування та діяльности ОДВУ, намічено напрямні діяльности на найближче майбутнє та вибрано керівні органи на першу дворічну каденцію п'ятого десятиріччя ОДВУ в Америці. У З'їзді взяли участь делегати від 26-ох Відділів і 6-ох Делегатур мережі ОДВУ, з'їхавшися численно від Сан Франсіска, Каліфорнії, через Денвер, Колорадо, до численних місцевостей східнього побережжя включно.

Під письмові благословення Ієрархів обидвох Українських Церков, відкрив З'їзд о год. 10-ій рано вступним словом голова Центральної Управи ОДВУ, проф. д-р Богдан Т. Гнатюк, який зокрема привітав приявних на залі пп. Иосипа Лисогора, голову Секретаріяту СКВУ і головного предсідника УНСоюзу, та Миколу Плав'юка, представника Проводу Українських Націоналістів і Країової Екзекутиви УНО Канади, які склали палкі привіти. З'їздові, відмічуючи позитивний вклад в організоване суспільно-громадське й політичне життя українців в Америці цією заслуженою, понадсороклітньою Організацією.

З'їздом, що хоч і був ювілейним, але в дійсності чисто діловим, вміло керувала Президія на чолі з проф. д-ром Михайлом Папом та д-ром Богданом Шебунчаком і Степаном Коцюбою в ролі заступників предсідника. Секретарями Президії були мгр Ярослав Кришталович і мгр Михайло Середович. Основний тягар праці плянувальної частини З'їзду відносно маймутньої діяльности ОДВУ несли вибрані З'їздом Комісії, а саме: Верифікаційно-Мандатна, на чолі з секретарем ЦУ ОДВУ п. Романом Шраменком; організаційна, що її очолював ред. Михайло Панасюк; резолюційна, під головуванням проф. д-ра Петра Стерча; молодіжна з проф. Мироном Куропасем на чолі; господарсько-фінансова, очолювана д-ром Романом Клюфасом; номінаційна, на чолі з Володимиром Різником; пресово-інформаційна під головуванням інж. Степана Куропася; та Комісія Прохань і Скарг, на чолі з інж. Михайлом Ничем.

З огляду на обмежений час тривання З'їзду всього до двох днів, З'їздові Комісії працювали дуже інтенсивно, пленум З'їзду обмежився до діловости, а репрезентаційне церемоніяльну частину імпрези обмежено до необхідного мінімума в часі бенкету ОДВУ з участю делегатів Конференції Українського Золотого Хреста та запрошених гостей

Основне звідомлення з діяльности Центральної Управи склав її голова, проф. д-р Богдан Т. Гнатюк, вказуючи зокрема на позитивний вклад у розвиток різних ділянок організованого життя української спільноти в Америці так мережою ОДВУ, як і її чільними членами. Ствердив він, що ОДВУ твердо стояла в минулому на позиціях зрізничкованої єдности зорганізованої української спільноти в кожній країні, а тому вона твердо боронила цих позицій і на терені своєї діяльности, коли тут виринули розбіжності в лоні УККА. ОДВУ під сучасну пору являється сильним морально-духовим чинником в українському організованому житті, хоч і не в усіх ділянках достатньо заступлена. Маючи ясні й чіткі позиції, що їх у дійсності визнає все самостійницьке й соборницьке українство, майбутнє ОДВУ світле.

Чи не найбільше уваги присвячено звідомленням із практичних ділянок життя ОДВУ, а саме організаційної та господарської. Про діловедення Канцелярії ОДВУ звітував її генеральний секретар — Роман Шраменко, а про стан організаційної мережі ОДВУ — організаційний референт Михайло Панасюк. Обидва ці звідомлення себе взаємно доповнювали ,а на думку організаційного референта найближча каденція діяльности ОДВУ повинна б проходити під гаслом „Лицем до членства ОДВУ", хоч сам З'їзд проходив під гаслом „Лицем до Рідних Земель". Фінансовий референт, інж. Омелян Суховерський, представив ясний господарський образ ОДВУ, зокрема фінансових оборотів і операцій підприємств ОДВУ, зокрема Оселі ім. О. Ольжича, та Видавничої Спілки в Чикаго, в якій ОДВУ є власником понад половини акцій. Майже півмільйонової вартости Оселя ім. О. Ольжича сплачена, коли не врахувати гіпотечних заборговань біля десяти тисяч долярів, а Видавнича Спілка рік-річно

Проф. Ол. Грановський почесний голова ОДВУ

Інж. Степан Куропась почесний член Президії ОДВУ

виказує повний господарський успіх, виплачуючи дивіденду акціонерам. Господарський референт д-р Роман Клюфас і голова Контрольної Комісії, інж. Михайло Нич, доповнили цей прогляд образ господарського стану підприємств ОДВУ. Коротким ствердженням голови Товариського Суду, д-ра Дениса Квітковського, що ця інституція не мала ніяких скарг для розгляду, завершено звітування.

В речевій і доброзичливій дискусії над звідомленнями та над шляхами ще кращих осягів у діяльності ОДВУ забирали голос делегати від майже всіх Відділів і Делегатур ОДВУ. Згадаємо бодай деяких: Михайло Цар і п. Черепенко із Сан Франсіско, Степан Коцюба з Денверу, інж. Юрій Дачишин, Юліян Юринець, мгр Микола Яшко і проф. Мирон Куропась із Чікаго; полк. Іван Білоус, інж. Євген Кульчицький та інж. Ярослав Варивода з Дітройту; дир. Микола Вігун, мгр Гук і проф. Кльований з Клівленду; Михайло Шибінський з Піттсбургчини, д-р Мирослав Чаповський з Лігай Веллі, проф. Микола Гайдак із Міннесоти та ряд активних делегатів із Сходу Америки. Відмітити слід д-ра Володимира Комаринського з Ірвінгтону, дир. Романа Крупку з Ню Йорку, як також Андрія Шекерика - Доникова, Миколу Яцука, Володимира Заляка, інж. Богдана Гасюка, мгра Володимира Ящена, мгра Теодозія Онуферка і ін. з Філядельфії; Степана Кричука й Дмитра Павлишина з Рочестеру, В. Величка із Сиракюз.

З окремою інформацією про успішність праці очолюваного ним Українського Визвольного Фонду, як братньої організації в системі ОДВУ, виступав його голова — д-р Володимир Михайлів, стверджуючи з вдячністю жертвенність членства ОДВУ.

По уділенні абсолюторії уступаючим органам ЦУ ОДВУ, з подякою і признанням для проф. д-ра Богдана Гнатюка, в другому дні нарад заслухано звідомлень З'їздових Комісій, переведено дискусію над їхніми пропозиціями й прийнято ряд резолюцій засадничої натури та постанов відносно практичної діяльности ЦУ ОДВУ і її мережі в цілій країні на найближчі два роки. Слід відмітити, що наголос покладено на постанови відносно практичної дії ОДВУ в майбутньому.

На внесок голови Резолюційної Комісії, проф. д-ра Петра Стерча, З'їзд ухвалив привітати український нарід і українців у розсіянні; Ієрархів, духовенство й вірних усіх українських церков враз із закликом до їх патріярхального вивершення і екуменічного діялогу; Державний Центр Української Народної Республіки, як пересмника і легального носія державницьких традицій України в противагі накиненому режимові УССР; палко привітати переобраного голову Проводу Українських Націоналістів, ред. Олега Штуля-Ждановича, всіх членів ПУН-у, Сенату ОУН і ввесь Український Націоналістичний Рух; привітати Секретаріят СКВУ та Український Конгресовий Комітет Америки, як також усі ідеологічно споріднені сестринні й братні організації системи ІСНО, враз із усіми суспільно-громадськими, науковими, культурними, професійними, а зокрема політичними українськими організаціями, які стоять твердо й непохитно на принципах боротьби за повну суверенність і соборність України.

У принциповій частині резолюцій. З'їзд ствердив правильність дотеперішніх ідеологічних позицій ОДВУ й поклав наголос на гасло „Лицем до процесів в Україні" в духовій площині, а „Лицем до Членства" в суто організаційно-структуральній. Пропозиції відносно постанов практичної діяльности реферував на З'їзді інж. Богдан Гасюк. Одною із них слід відмітити постанову приступити негайно до організації вишкільного табору молоді, що повинен розпочати свою дію вже в літі 1971 року. Рівно ж зобов'язано ЦУ ОДВУ налагодити регулярну появу „Самостійної України".

З'їзд вибрав — на внесок Номінаційної Комісії, очолюваної Володимиром Різником — керівні органи ОДВУ в такому складі:

а) Центральна Управа: Почесним головою переобрано проф. д-ра Олександра Грановського, а інж. Степана Куропася вибрано почесним членом Президії ЦУ.

Головою Центральної Управи вибрано д-ра Богдана Шебунчака, а заступником голови з обов'язками господарського референта В. Різника, заст. голови з обов'язками пресового референта д-ра Дениса Квітковського, заст. голови з обов'язками референта для справ молоді проф. Мирона Куропася. Генеральним секретарем переобрано Романа Шраменка, як також Михайла Панасюка організаційним референтом, а проф. Степана Стецюка скарбником. Фінансовим референтом — інж. Василя Колодія і членами ЦУ: професора Михайла Михалевича, Петра Генгала та д-ра Дмитра Павлишина.

б). Суспільно - політична Рада: проф. д-р Богдан Гнатюк — голова, Павло Дороженський — заступник голови, та дир. Микола Вігун — секретар. У склад цієї новоствореної інституції входять також голова, заступники голови і генеральний секретар ЦУ ОДВУ.

в) Контрольна Комісія: д-р Роман Клюфас — голова, та мгр Михайло Середович, інж. Юрій Дачишин, інж. Іван Харамбура та інж. Ярослав Варивода — члени.

г) Організаційний Трибунал: проф. д-р Петро Стерчо — голова, та інж. Михайло Нич, Микола Кавка, Степан Кричук й Іван Попович — члени.

В рямках З'їзду відбувся бенкет в готелі Пік-Картер, в якому поруч З'їзду ОДВУ відбувалася також річна конференція Українського Золотого Хреста, з участю делегатів обох організацій та запрошених гостей.

Господарем бенкету був проф. д-р Петро Стерчо, який виконав своє завдання з притаманною йому прецизністю. Бенкет розпочав молитвою о. Іван Оришкевич, парох української католицької церкви, а закінчив о. Лев Островський, парох української православної церкви. Головну промову на тему „Лицем до Рідного Краю" виголосив ред. Осип Зінкевич. Мистецьку частину знаменито виконали: маестро Григорій Китастий проспівав під гру на бандурі „Думу про Сагайдачного" власної композиції; п-і Володимира Кавка продекламувала монтаж із поетичної творчости сучасних молодих поетів України; а сопрано з Франції, п-і Уляна Чайківська-Вирста, проспівала три українські народні пісні при акомпаніяменті панни Надії Волиник. Учасники бенкету нагороджували щедро своїми оплесками.

Зорганізовану українську громаду в Америці репрезентував на бенкеті представник Українського Конгресового Комітету Америки, дир. Іван Базарко, який виголосив знаменитий привіт, підкреслюючи позитивний вклад ОДВУ в розбудову організованого українського життя Америки впродовж останніх сорок років. Від організованого громадянства Клівленду вітав голова Злучених Українських Організацій — Філії УККА, проф. д-р Михайло Пап. Видатний композитор Нижанківський передав привіт від українців Европи, а заступник голови НТШ проф. д-р П. Стерчо вітав від НТШ, як також від очолюваної ним Асоціяції Університетських Професорів; д-р Богдан Шебунчак вітав від очолюваного ним Українського Лікарського Т-ва, д-р Мирослав Чаповський від Українського Робітничого Союзу, п. Павло Мигаль від УРДП та Т-ва Сприяння УНРаді, п-і Дейчаківська від Союзу Українок Америки, п. Михайло Ганиш від ООЧСУ, полк. Іларій Поліщук, командир УПА, від Головної Управи СВУР і ін. Зворушливим моментом на бенкеті було прикрашення членкинями місцевого Відділу УЗХ, панями Кавкою і Марусею Попович, квітами голову Головної Управи УЗХ, п-і д-р Марію Квітковську, яка виголосила зворушливе слово до учасників бенкету майже на самому його початку.

Гейби „словом на дорогу" представника Проводу Українських Націоналістів, М. Плав'юка, закінчено програму бенкету, в якому учасник недавнього Сьомого ВЗУН-у пригадав мужність, відвагу, безкомпромісовість і готовість на самопожертву незламних борців за волю України на Рідних Землях. Українці в розсіянні мають обов'язок так супроти них, як і супроти тих, що відійшли на стійках, як і супроти історії.

Слід відмітити, що в рямках З'їзду ОДВУ влаштовано в тому ж готелі мистецьку виставку творів Миколи Анастазієвського, Богдана Божемського, Марії Гарасовської-Дачишин, Анатолія Коломійця, Яра Плавюка, Оксани Теодорович, Зенона Голубця та Петра Осташа. Завідування виставки було в досвідчених руках Остапа Гарасовського.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 10-го ЖОВТНЯ 1970 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Б-ва св. Володимира — 130-ий Відд. о год. 8-ій веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 E. 7th St. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — О. Стеців, секр.

НЕДІЛЯ, 11-го ЖОВТНЯ 1970 р.

ФІЛАДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність — Відд. 163, о год. 12-ій дня в домі Горохан, 847 N. Franklin St. — С. Филик, фін. секр.

НЮАРК, Н. Дж. Збирання чл. вкладок від Б-ва св. Хрестителя — 76 Відд. за жовтень від год. 11 рано в Укр. Кат. Школі при Сенфорд Аве. й Айві вул. Проситься вирівняти вкладки. — Управа.

ФІЛАДЕЛЬФІЯ, Па. Збирання чл. вкладок за місяць жовтень від Т-ва Дністер — 430 Відд., як слідує: в УСТ Тризуб, 11 жовтня в год. 1-3 по пол., в Укр. Домі при 23-ій і Браун вул., 17 жовтня від год. 7-9 веч. Проситься чл. вирівняти вкладки. — Д-р І. Скальчук, гол., І. Кигніцький, секр.

СПОРТ

Редагує В. Сохан

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

УСК Ню Йорк — „Інтер-Джуліяна", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Чотирнадцятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 11-го жовтня 1970, о год. 3-ій по полудні на грищі Метрополітан Овал у Маспет, Н. Й.

„Тризуб", Філядельфія — „Гелленік", Н. Й., мистецькі змагання „Великої Чотирнадцятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 11-го жовтня 1970, о год. 2:30 на грищі при 29-ій і Камбрія вулицях у Філядельфії.

„Ч. Січ" Нюарк — „Палермо" СК, мистецькі змагання Шейфер Ліги Стейту Ню Джерзі відбудуться в неділю, 11-го жовтня 1970, о год. 2:30 по полудні на грищі в Орендж, Н. Дж.

„Крилаті", Йонкерс — „Швабен", Н. Й. мистецькі змагання Першої Дивізії Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю 11-го жовтня 1970, о год. 2.30 по полудні на грищі Кукс Філд у Йонкерсі, Н. Й.

ТЕНІСОВИЙ ТУРНІР ШІСТНАДЦЯТИ НАЙКРАЩИХ 10 І 11 ЖОВТНЯ

Вже в наступну суботу і неділю, 10 і 11 жовтня, відбудеться на кортах Союзівки в Кергонксоні, Н. Й. Тенісовий Турнір Шістнадцяти Найкращих, що його влаштовують тенісисти під патронатом УНСоюзу. Перший такий турнір влаштовано в минулому році з нагоди 75-річчя УНСоюзу і ним зацікавилися українські тенісисти настільки, що вони вирішили відбувати такі турніри кожного року. До участи в цьогорічному турнірі зголосилися ось такі тенісисти: Зенон Матківський, Лев Воробкевич, Олександер Олинець, Зенон Маркевич, Михайло Михаськів, Асколд Мосійчук, Роман Вірщук, Ярослав Рожанковський, Володимир Гук, Богдан Стопницький, Константин Бень, Роман Ракочий, Тарас Боднарчук, Ігор Сохан, Юрій Савчак і Зенон Снилик. Два останні це організатори і провідники цього турніру. Переможець турніру, в якому братимуть в одній конкуренції участь чоловіки, сеніори і юнаки, одержить чашу першуна, що її уфундував УНСоюз. Дві дальші чаші, а саме за друге місце та за перше місце в групі переможених, також уфундував УНСоюз і ці чаші одержать тенісисти в часі святочного закриття турніру з рук представника УНСоюзу.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО СПОРТУ 24 ЖОВТНЯ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Конференція Центральних Українських Молодечих Організацій влаштовує в суботу, 24-го жовтня 1970 р. на грищі Олні Гайскул у Філядельфії „День Українського Спорту" для відзначення 30-річчя Українського Конгресового Комітету Америки. Програма цього „Дня Українського Спорту" включатиме футбольні змагання українських аматорських дружин та легкоатлетичні змагання юнаків і юначок у двох вікових групах: до 15-го року життя та від 15-го року вгору. Зголошення футбольних дружин до участи в цих змаганнях прийматиме до 21-го жовтня голова УСО „Тризуб" п. Новаківський на адресу: 4917 N. 12 th Street, Philadelphia, Pa. 19141 або телефоном на число: (215) GL 5-9789. Разом із зголошенням провідники дружин повинні переслати поіменні списки своїх змагунів.

Легкоатлетичні змагання в молодших групах юнаків і юначок відбуватимуться в ось таких конкуренціях: біг 50 ярдів, стусан кулею (8 фунтів — юнаки, та 6 фунтів — юначки), стрибок вдовжинь. Юначки у віці понад 15 років змагатимуться в таких конкуренціях: біг 50 ярдів, стусан кулею (8 фунтів), стрибок вдовжинь і стрибок у височінь. Юнаки у віці понад 15 років зміряють свої сили в бігу на 100 ярдів, в стусані кулею (12 фунтів), стрибку вдовжинь та у височінь, в бігу на 1 милю і в гінцях 4×100 ярдів.

Зголошення легкоатлетів до участи в змаганнях „Дня Українського Спортовця" прийматиме до 21-го жовтня д-р Я. Бернадин на адресу: c/o „America" 817 Franklin St. Philadelphia, Pa. 19123. Його телефон: (215) MA 7-2445.

Всі молодечі організації та спортові клюби і товариства одержали від Конференції Центральних Українських Молодечих Організацій обіжник із програмою цих змагань. Спортова Комісія Конференції вишле дальші інформації про заповіджені змагання програми „Дня Українського Спортовця" в своїх чергових обіжниках.

ТАРЗАН, Ч. 6444. Момбай певний, що Наомі видужає

Байдуже, що Момбай дав мені, воно викликає в мені найдивніше почуття, висилаючи гарячі іскри вділ хребта.

Чи доктор Доміні заспокоївся?

Він пішов до оселі дунів. Сотник Дикий Кіт стежить за ним, щоб знати, що таке він затіює.

Маю надію, що ми праві а він помиляється ... щодо Момбая. Відчуваю ...

Скажи, Тарзане, своїй жінці, щоб усе це випила і мала терпеливість,

Вона вже взяла перший і другий лік. Завтра, коли Меду дасть їй третій лік, вона дуже щаслива! Я, Момбай, обіцяю!